

Compte, que peten!

Text: Anna Espinach

Il·lustracions: David Carretero

La Patrícia està enfadada. Tot l'any esperant la revetlla de Sant Joan i quan arriba... tururut! Veu com els petards li passen per davant del nas, gairebé sense poder ni tocar-los. Com que són perillosos no n'hi deixen tirar ni un. Bé, no n'hi deixen tirar ni un a ella sola, fora de cebetes i bengales de colors. "Només tens 7 anys, Patrícia. Podries fer-te molt de mal. Molt més del que et sembla", li repetien els pares mentre se les manegaven amb els trons i les piules. Mentre ella s'ho mirava a una distància prudencial. "Maleït sia...", remugava la nena. "Tan de bo tingués una capsa de petards només per a mi. Segur que els encendria bé i no em faria pas mal", pensava la nena. I pensant, pensat, va tenir una idea... més que brillant: explosiva!

A la plaça de la Vila hi havia la foguera que feien els veïns cada any. Al costat, l'entarimat amb l'orquestra. Una noia amb un vestit de lluentons cantava els *hits* de l'estiu que tot just començava i el cava i les coques rondaven, frenètiques, per les taules del sopar popular. La Patrícia mirava com els seus pares xerraven i reien amb altres pares, tan animats com ells. Els nens que, com ella, eren considerats “petits” s'havien buscat les seves distraccions; els adolescents anaven amunt i avall, amb les seves bosses de petards a una mà i una metxa encesa a l'altra. I ella... ella havia trobat el moment perfecte per dur a terme el seu magnífic pla.

Dissimuladament, es va acostar al cabàs que la mare havia dut carregat amb les coses per al sopar i hi va fer un cop d'ull: una bossa amb els coberts bruts, un rotlle de paper de cuina, el que havia sobrat de patates xips i una bossa amb el que quedava de petards. Els pares no feien cara de voler seguir tirant-ne i ella va veure que aquell era el seu moment. El moment d'agafar-los! Ràpida com quan t'arrenquen un esparadrap, la Patrícia va agafar la bossa amb els pocs xinos que quedaven i se'ls va ficar a la butxaca. Però es veien massa.

On els podia posar, perquè passessin una mica més desapercebuts? La Patrícia va mirar al seu voltant, cercant l'amagatall perfecte. Al mig de la taula on encara hi havia les restes del sopar, hi va trobar el que buscava: una caixa de galetes, d'aquelles rodones de llauna, que algun d'aquells marrecs havia portat de casa i entre tots havien buidat. Allò aniria perfecte. La Patrícia va ficar-hi els petards a dins i va somriure, cofoia.

Aquella nit, després del sopar, la Patrícia i els seus pares van tornar a casa contents i cansats -com després de qualsevol revetlla. I mentre es preparaven per anar a dormir, la Patrícia pensava on podia desar la caixa de llauna perquè als pares no se'ls acudís obrir-la. Al damunt de la tauleta de nit? Dins el calaix dels mitjons? No, tot semblava massa evident. Estirada al llit, es va fixar en la finestra oberta de l'habitació. A l'ampit, hi havia una jardinera amb dos geranis vermells i explosius que ella mateixa regava cada dia. Allà. D'una revolada, la Patrícia es va aixecar i va posar la caixa de llauna a fora, just entre els dos geranis. Tot seguit va tancar la finestra i es va tornar a estirar, amb un somriure als llavis, i va tancar els ulls, esperant l'endemà.

Al cap d'unes hores, l'endemà va arribar.

La Patrícia es va llevar, amb una sola idea al cap. Va esmorzar, es va vestir i no va deixar ni un moment de pensar en els petards. El pare es prenia una tassa de cafè mirant per la finestra, “Quina calor que fa, per ser tan d'hora”, va dir. “I no hi ha ni un núvol”, va afegir la mare, “avui el sol apretarà de valent, avui”. Però a la Patrícia el temps li importava ben poc. “Mare, pare... puc anar a jugar a casa del Martí?”, va preguntar la Patrícia.

El Martí era el veí, però la Patrícia no tenia pas cap intenció d'anar-hi. Era només una excusa per baixar al carrer a tirar els petards. “No, Patrícia. Encara és massa aviat. Al migdia hi podràs anar, que avui la gent arrenca tard...”, li va respondre la mare. “Al migdia!”, va pensar ella rebufant per dintre. I el que semblava un suplici no ho va ser tant quan la nena va encendre la tele i s'hi va escarxofar al davant.

Els dies de festa, com avui, els pares li deixaven veure una bona estona, així que l'espera no tenia per què ser tan terrible. El pare era a l'estudi dibuixant, la mare tocava l'acordió i reescrivia partitures a la galeria. La Patrícia tot just començava una altra sèrie de dibuixos que li encantava. A fora, al mig d'un cel blau i brillant, el sol resplendia cada minut amb més força. I tot i l'emoció que li despertaven els petards, la Patrícia no va ser conscient de quanta estona va passar asseguda al sofà, davant la pantalla fins que...

... RATATATATATÀ! Raaaaatatatatatatà!

El pare va fer un bot a la cadira de l'estudi. La mare va córrer pel passadís, alertada per aquell enrenou. La Patrícia, de sobte, va recordar els petards dins aquella caixa de llauna, a l'ampit de la finestra de la seva habitació i es va dir... “Ai, no!”.

Amb la calor del sol, la caixa de llauna s'havia anat escalfant, escalfant, escalfant, fins que la pólvora dels petards no ho havia aguantat més i havia esclatat. La Patrícia s'havia quedat sense ni un sol petard. Tots havien esclatat, de cop. Els pares s'ho van mirar, empipats per una banda, espantats per una altra. “T’imagines, Patrícia, què hauria passat si aquests petards t’haguessin explotat a les mans?”, li va preguntar el pare. La Patrícia va empassar saliva.

Els geranis de la jardinera havien quedat ben socarrimats, amb l’explosió, i per un moment ella va pensar que allò haurien pogut ser les seves mans. Va tornar a empassar saliva i va entendre, en aquell moment més que mai, el perill real dels petards. I va entendre, una mica millor, la preocupació dels seus pares. Llavors es va posar a plorar, primer de tot perquè ja no tenia cap petard per tirar i després perquè també va entendre que el que havia fet era més que una entremaliadura. Per això va demanar perdó.

A partir d’aquell Sant Joan, les coses a casa de la Patrícia van canviar. Ella es va anar fent gran i els pares van afluir una mica, perquè van veure que els petards es podien tirar entre tots si seguien les guies de recomanació i consells que havien consultat, i també si la Patrícia anava amb compte... i creieu-me que després d’allò dels geranis, es va convertir en la nena més prudent del veïnat!

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

SJJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital